Marcel LUCA
Şi dacă undeva, în Univers, cresc cactuşi?

Amândoi, ajunşi la mijlocul podului Michelangelo, se opriră fără voie, învăluiţi câteva minute, tăcuţi, de parfumul răcoros care pulsa dinspre Parcul Rozelor. Mai impulsivă, Ioana ieşi prima din reverie şi, prinzându-l de mână şi rîzînd, îl smulse de lângă parapetul de beton, făcându-l să alerge împreună cu ea, silindu-l să-şi potrivească mereu mersul cu paşii ei mărunţi. Alergară ca într-o transă, pe firul marcajului alb de pe mijlocul autostrăzii, ocolind în aceeaşi goană voluptuoasă peluza sensului giratoriu, pătrunzând pe aleea asfaltată care ducea spre cantina Universităţii. Dinspre cămin se auzeau, estompate, frânturi de râsete şi acorduri de chitară. Se opriră, în sfârşit, aproape în centrul spaţiului verde ce desparte orăşelul studenţesc de autostrada care curge alături de apele Begăi. Răsuflau adânc şi inima ei bătea repede, iar obrajii, şi mai ales buzele, îi erau fierbinţi. Adrian simţise asta atunci când o sărutase deja de câteva ori, aproape fără s-o ştie, cu o uşurinţă pe care nu şi-o bănuia în clipele în care, la cursuri sau la reuniuni, o privea pe furiș. - Te iubesc, Ioana, rosti el mai întâi în şoaptă, apoi mai tare, mai febril, printre sărutările la care ea răspundea tăcută şi incredibil de supusă. - Dragul meu... murmură ea în cele din urmă, atâta doar, căci un nou sărut îi pecetluia buzele. - Nu-mi spune nimic, Ioana! Lasă-mă să te privesc... Eşti frumoasă... Eşti atât de frumoasă! Păstrându-şi palmele pe umerii rotunzi şi cuminţi, Adrian se dezlipi de ea, dându-se cu un pas înapoi. În momentul în care simţi un obstacol în spate, îl scutură un fior scurt, dar intens. Sări într-o parte, izbucnind în râs. Se sprijinise de un cactus destul de curios, plantat la marginea aleii. - Ai mai văzut cactusul ăsta? - Nu, răspunse Ioana, privind cu curiozitate cilindrul ţepos, înalt cât un stat de om, printre ale cărui ace lungi vibrau în aer căuşele mici şi aproape transparente ale unor flori ciudate, dispuse într-o simetrie desăvârşită. - Probabil a fost plantat astăzi. Oricum, e o specie foarte rară; nici nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva similar!... Ioana întinse mâinile pentru a mângâia una din florile acelea străvezii, dar un şoc scurt o făcu să se tragă speriată spre pieptul băiatului. O clipă îşi simţise degetele arzând şi un val de căldură îi străbătu trupul, moleşind-o ca preludiul unui leşin. Îşi reveni şi, lăsându-se tăcută pe braţul lui Adrian, porniră spre cămin.
*
A doua zi, în drum spre Institut, trecând cu paşi grăbiţi pe lângă cactusul din ajun, Ioana îl găsi mai puţin misterios, aproape banal, cu toate că buricele degetelor îi erau încă înroşite şi străbătute de o mâncărime măruntă, ca după o urzicătură. Spre seară, ieşind de la Bibliotecă, îl găsi pe Adrian aşteptând-o nerăbdător. Hoinăriră puţin prin oraş, apoi porniră “spre casă”. Văzură de departe cum, în jurul locului pe care era plantat cactusul, un grup numeros de fete şi băieţi se înghesuiau - minune! - fără să vorbească şi să gesticuleze. Se apropiară. Dinspre trunchiul ţepos al plantei îşi auziră vocile, voalate uşor, ca într-o înregistrare pe o bandă magnetică: “Nu-mi spune nimic, Ioana! Lasă-mă să te privesc... Eşti frumoasă... Eşti atât de frumoasă!” “Ai mai văzut cactusul ăsta?” “Nu...” “Probabil a fost plantat astăzi. Oricum, e o specie foarte rară...” Adrian era uluit. Ţinând strâns mâna Ioanei, aproape fără să simtă umerii celor care se înghesuiau, hotărâţi parcă să înveţe pe dinafară replicile lor rostite cu o seară înainte, căuta o justificare raţională fenomenului care se dovedea a fi cel puţin ciudat. După aproximativ treizeci de “emisii” se aşternu tăcerea. Tinerii izbucniră gălăgioşi, comentând cu aprindere ceea ce unul numea “pastilă radiofonică sentimentală”. Câţiva socoteau că în interiorul cactusului era instalat vreun difuzor controlat de cine ştie ce farsor de la “Electro”. Cu toate că o mai păţiseră, unii încercară din nou să atingă planta, dar renunţară repede, îndepărtaţi de şocuri uneori violente, faţă de care izolarea improvizată a mâinilor cu o batistă sau un material mai gros se dovedea imeficientă. Se lăsase noaptea, când ultimii curioşi se îndepărtară.
*

În următoarea zi, dimineaţa, cactusul a dispărut. Încercările câtorva curioşi, şi mai ales ale lui Adrian, de a găsi o dovadă revelatoare care să explice existenţa atât de scurtă şi de ciudată a bizerei cactacee se dovediră zadarnice. Amprenta circulară, cu un diametru de câteva palme şi o înălţime de un deget, în care stătuse timp de două zile, se dovedea a fi o urmă care ducea, poate, pe un drum vertical inaccesibil!...